Jazusa položijo v grob

Sporočilo

Janezov veliki evangelij, knjiga 11, poglavje 74

Gospod: Ko je bilo telo mrtvo in je krdelo sovražnikov popolnoma ohladilo svojo maščevalnost, so se tudi ljudje kmalu razkropili, ker je nekakšna notranja groza - tista že omenjena notranja tema - pri vsakem delovala tako, da je poiskal varno zavetje v svoji hiši, kjer so se Judje po svojih pravilih tedaj morali pripraviti na Sabat, ki se je približal s sončnim zahodom.

Moji privrženci so se zdaj vedno bolj približevali morišču, tako da se je krog tistih, ki so Mi bili blizu, precej povečal. Jožef iz Arimateje je že pred tem šel k Pilatu in ga prosil za Moje telo, olajšava, ki ni bila vedno odobrena. Pilat pa mu je rad ugodil, ker je s tem, kot tudi z napisom v treh jezikih na vrhu križa, v katerem je bilo rečeno, da sem Jaz judovski kralj, hotel razjeziti Jude.

Moji prijatelji so nato sneli telo, ga očistili in mazilili in ga pazljivo odnesli do kamnitega groba, ki je bil last Jožefa iz Arimateje, na zemljišču, ki ga je le-ta odkupil od Nikodema, da bi tam našel svoj lastni poslednji počitek. Golgota je bil sicer skalnat grič, vendar je bil kraj v neposredni bližini precej naseljene podeželske četrti, kjer so si številni bogati Rimljani in Judje kupili posestva in si zgradili krasne hiše. Tako je mogoče razložiti bližino vrta. V ta grob Jožefa iz Arimateje so torej prijatelji položili telo in dobro zavarovali mesto, iz strahu, da bi Judje v svoji hudobiji oskrunili celo še mrtvo truplo.

Jude pa je bilo strah, da bi Moji privrženci ugrabili truplo in potem trdili, da sem Jaz vstal od mrtvih. Zakaj slišali so in zelo dobro vedeli, da so ljudje govorili o Moji napovedani smrti in tudi o Mojem vstajenju. Zaradi tega so Pilata prosili za straže, ki jih je ta tudi odobril, že iz radovednosti, ali se bo tu vendar pokazalo kaj čudežnega, kot so njegovi prijatelji pričakovali in česar so se sovražniki bali.

Zato so postavili stražarje, rimske vojake, ki naj bi pet dni stražili ob grobu.

Gospod v grobu Jožefa iz Arimateje

Jožef iz Arimateje je bil Nikodemov prijatelj in se je do Pilata napotil s prošnjo bolj v imenu svojega prijatelja kot v svojem lastnem. Kajti Nikodem je bil velik, skrivni Kristusov občudovalec, vendar si zaradi nekakšnega strahu pred velikimi duhovniki in farizeji čisto očitno ni upal narediti česa takega. Zato je to naročil svojemu prijatelju, ki je bil čisto na skrivnem tudi velik Kristusov prijatelj. - Ta kratka uvodna pripomba je potrebna, da bi jasneje dojeli to, kar bo povedano v nadaljevanju.

V osebi Nikodema si zdaj predstavljajte skrito ljubezen do Gospoda, v osebi Jožefa iz Arimateje pa si predstavljajte vero v Gospoda.

Kaj je vera v odnosu do ljubezni? - Njena pomočnica je! Torej je bil tudi Jožef iz Arimateje tu pomočnik Nikodema, ki je na skrivnem ljubil Gospoda.

Kaj pa je vera zahtevala od Pilata? - Zahtevala je Gospodovo mrtvo truplo, ko so ga sneli s križa, ga zavila v belo platno, potem ko je truplo najprej mazilila z dragocenimi snovmi in ga nato položila v svež kamnit grob na svojem lastnem vrtu, v grob, v katerem še nikoli nihče ni ležal.

Kaj neki vse to pomeni? - Vse to samo po sebi kaže na plemenito vedoželjnost vere, ki poišče vse, kar je možno, da bi v tem našla živo zadovoljstvo. Gre k Pilatu in si izprosi dovoljenje - to pomeni toliko, kot da gre taka vedoželjnost v svet in v njem išče vse možno, kar bi ji lahko služilo kot potrditev resnice.Če od sveta prejme vse, kar išče, potem se obrne h Križanemu. Toda kako? Tam poskusi osvetliti vse besede in razlage in jih tako osvoboditi skrivnostnih, navideznih nasprotij, ki jih najde v Svetem Pismu.

To se ji tudi posreči; končno je mrtvo truplo zares osvobodila križa, ki v svoji podobi vendar predstavlja >nasprotje«. Toda kaj ima ta plemenita vedoželjnost zdaj pred seboj? - Glejte, mrtvo truplo, v katerem ni življenja! Plemenita vedoželjnost to tudi uvidi; sama v sebi pa se vendarle veseli srečne osvoboditve od križa. Truplo mazili z dragocenimi snovmi, ga zavije v belo platno in ga nato položi v nov grob, v katerem še nikoli nihče ni ležal.

Kaj naj bi to pomenilo? - Iz tako temeljite osvetlitve besede v Svetem Pismu je nezmotljivo razvidna njena Božanska narava in se zato tudi upošteva in visoko časti. To je maziljenje! Zakaj neredko kdo govori najbolj vzvišeno o dostojanstvu in o Božji visokosti Svetega Pisma; toda vse to je maziljenje trupla.

Človek torej s to plemenito vedoželjnostjo ovije tako spoznano resnico z najvišjim in najčistejšim spoštovanjem, da, zdrzne se nad veličino resnice v tej knjigi; in to ni nič drugega kot zavijanje trupla v belo platno. Kakor nedolžno in čisto je pravzaprav takšno platno, tako je tudi tisto ponižno spoznanje. Toda truplo, mazilo, kot tudi platno, nimajo življenja oziroma niso živi, in tudi ne dajejo življenja.

Zdaj pa bodo to mrtvo truplo položili v nov grob. Kaj neki je to? - Ker spoznanja, ki si jih je človek pridobil s svojo plemenito vedoželjnostjo, ne dajejo ne življenja, ne živega prepričanja, jih poveže vse skupaj in jih položi v grob svojega globljega razuma. Nato nad njim položi kamen, kar pomeni, da na vse te čisto prepoznane resnice položi resnično težak dvom. Ker pri tem pravi: »Vse te razlage zakritih skrivnosti v Svetem Pismu se pač nadvse dobro slišijo; toda jasnega prepričanja pa vendarle ne nudijo!«

In glejte, to je dobesedno stanje tistega, ki veliko bere! - Vse prebrano lahko še tako dobro razume, od naravnega do ponotranjenega, duhovnega smisla; ko pa želi dobro prepoznano preizkusiti, potem izve, da se pred njegovo voljo ne ukloni niti en sončni

prahec. In če hoče gledati življenje duha, namesto tega vedno sreča noč groba, v katerega je položil svoje truplo. Ali z drugimi besedami: O onstranstvu v sebi ne dobi nazorne gotovosti, temveč je pri njem vse ne dokazana trditev, torej le truplo v grobu!

Kakšno pomoč pa dobi na takšen način? - Če je še toliko prebral, pa zaradi vsega prebranega ne more doseči nobenega živega prepričanja in tako je vedno podoben Jožefu iz Arimateje, ki eno truplo za drugim snema s križa in ga mazili in zavija v belo platno. Toda truplo ostane truplo in ga vedno odnese v grob.

Ob tem pa opazujmo našo Magdaleno! Ta je sicer tudi prisostvovala vsem tem dejanjem, toda ona trupla ali besede ni zavila v platno in ga ni položila v grob, temveč v svoje, od ljubezni žareče srce. In ko je potem prišla h grobu, je moč ljubezni odvalila kamen dvoma. Platno je lepo zloženo ležalo v grobu, kar pomeni toliko kot: Njena ljubezen je Božjo besedo v njej sami oživila. Magdalena trupla ni več našla, zato pa je našla Živega, ki je vstal iz groba.

Kaj je zdaj pač bolje: Položiti truplo v grob - ali najti Živega nad grobom? Jaz menim, da je drugo očitno boljše kot prvo.

Zakaj pa je Magdalena našla, česar Jožef iz Arimateje ni našel? - Ker je malo brala, toda veliko ljubila. Jožef iz Arimateje pa je veliko bral - kot Nikadem -, zato pa manj ljubil. Zaradi tega je imel tudi opraviti z mrtvim truplom - Marija Magdalena pa z Živim Kristusom!

Jakob Lorber
Križ in krona